

ನಳನಳಿಸಿದ ತೋಟ; ಫಲಿಸಿದ ಕೃಷಿ

ಕಾಯಕನಾಥನ ಮನಸ್ಸು ಬೇಗುದಿಯ ಬೇಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಕುಮುದಿನಿಯ ಮಡಿಲಿಗೆ. ತಾಯಿಯ ಸಾಂತ್ವನ ಅದರ ಶೀತಲತೆಯ ಲಹರಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತ್ಯೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇಂದೇಕೋ ಅದರಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಅದರ ತೆಕ್ಕೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನಿಸಿತ್ತು. ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನಲ್ಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಪಲ್ಲಟಗಳು ಅವನಿಗೇಕೋ ಇರಸುಮುರುಸು ತರಿಸಿತ್ತು. ನೆಮ್ಮದಿಯ, ಶಾಂತಿಯ ಬೀಡಾಗಿದ್ದ ಪರಿಸರವನ್ನು ಜಂಪಯ್ಯ ಅದೂ ತನ್ನ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಗ್ಗದ ವಿಚಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಸಮರ್ಥನೆಗೆ ಏನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಕಾಯಕನಾಥ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಹೀಗೇ ಮುಂದುವರೆದರೆ ಅಜ್ಜರಕಾಡು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಾಗೃಹವಾಗುವ ದಿನ

ದೂರವಿಲ್ಲವೆನಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಾನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲೂ ಆಗದೆ, ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ನೋಡಲೂ ಆಗದೆ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿರುವ ತಾನು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು? ತನ್ನನ್ನು ಸಾಯಲೂ ಬಿಡದೇ ಬದುಕಲೂ ಬಿಡದೇ ಅತಂತ್ರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲರುವ ತನ್ನ ಪಥ ಹೇಗೆ? ಕಾಯಕನಾಥ ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಇದೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಮುದಿನಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ. ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಏಕಾಂತವನ್ನು ಅರಸಿ ಹೊರಟವನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಮಾಯೆ ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆದಂತೆ ಈ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಕಾಡು, ಪರಿಸರ, ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಸಣ್ಣ ಚಿಗುರು ಸಹ ಅದೇನೋ ಅವನಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳಲೆಂದೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಂತಿತ್ತು. ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಗಿಡಮರಗಳ ಬದಲು ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶಿತ ಆಶಯಕ್ಕೆ ಕೃಷಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಾಯಕನಾಥನಿಗೆ ಒಗ್ಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಯಲು ಊರಾಗುವುದು ಅವನಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲೂ

